

פרק 21

רציונליזציה

הרמיוני גריינג'ר חששה שהיא נעשית רעה.

לרוב היה ההבדל בין טוב ורע קל כל כך לזיהוי עד שהיא מעולם לא הבינה מדוע אנשים אחרים מתקשים בזה כל כך. בהוגוורטס, "טוב" היו פרופסור פליטיק ופרופסור מקגונגל ופרופסור ספראוט. "רע" היו פרופסור סנייפ ופרופסור קווירל ודראקו מאלפוי. הארי פוטר... היה מאותם המקרים הנדירים שבהם **לא ניתן** לדעת רק על סמך התבוננות. היא עדיין ניסתה להבין לאן הוא שייך.

אבל בכל הנוגע אליה עצמה...

הרמיוני שאבה **הרבה יותר מדי הנאה** מניצחונותיה על הארי פוטר.

היא הצליחה יותר ממנו בכל שיעור שהיה להם. (למעט רכיבה על מטאטא, שהיה כמו שיעור ספורט, ולכן לא נחשב.) היא זכתה בנקודות בית **אמיתיות** כמעט בכל יום בשבוע הראשון שלהם, לא על מעשי גבורה מוזרים אלא על דברים **חכמים** כמו ללמוד לחשים מהר ולעזור לתלמידים אחרים. היא ידעה שנקודות בית מהסוג הזה נחשבות יותר, והדבר הכי טוב היה שגם הארי פוטר ידע זאת. היא ראתה זאת בעיניו בכל פעם שזכתה בנקודת בית **אמיתית** נוספת.

אדם טוב לא אמור ליהנות כל כך לנצח.

זה התחיל ביום של הנסיעה ברכבת, אם כי עבר זמן מה עד שהצליחה לעכל את מערבולת האירועים. רק מאוחר יותר באותו הערב החלה הרמיוני לקלוט **עד כמה** היא נתנה לילד הזה לרמוס אותה.

לפני שהיא פגשה את הארי פוטר, לא היה בחייה מישהו שהיא השתוקקה כל כך לנצח. אם מישהו היה פחות מוצלח ממנה בלימודים, התפקיד שלה היה לעזור לו, לא לזרות לו מלח על הפצעים. זו הייתה המשמעות של "להיות טובה".

ועכשיו...

...עכשיו היא **ניצחה וניצחה**, והארי פוטר התכווץ בכל פעם שהיא זכתה בנקודת בית נוספת, וזה היה כל כך **כיף**. ההורים שלה הזהירו אותה מפני סמים והיא חשדה שניצחון הוא **הרבה יותר כיף** מסמים.

היא תמיד אהבה את החיוכים שהמורים העניקו לה כשעשתה משהו כמו שצריך. היא תמיד אהבה לראות את השורה הארוכה של סימוני ה"וי" על מבחן מושלם. אבל עכשיו בכל פעם שהצליחה בשיעור היא הביטה סביבה באגביות וקלטה את הארי פוטר חורק שיניים, וזה עורר בה את הרצון לפצוח בשיר כמו בסרט של דיסני.

זה רע, לא?

הרמיוני חששה שהיא נעשית רעה.

ואז היא חשבה על משהו שהעלים את כל פחדיה.

היא והארי נמצאים בתחילתה של **מערכת יחסים רומנטית**! כמובן! כולם יודעים מה זה אומר כשילד וילדה מתחילים לריב כל הזמן. הם **מחזרים** זה אחרי זה! דבר **בזה** הוא לא רע.

לא יכול להיות שהיא פשוט **נהנית** לכסח אקדמית את התלמיד הכי מפורסם בבית הספר, מישהו **שמופיע** בספרים **ומדבר** כמו בספרים, הילד שאיכשהו הביס את אדון האופל ואפילו מחץ את **פרופסור סנייף** כמו חרק קטן ומסכן. הילד אשר, כמו שפרופסור קווירל היה מנסח את זה, מפגין עליונות על כל שאר תלמידי השנה הראשונה ברייבנקלו **למעט** הרמיוני גריינג'ר, שפשוט **מוחצת** את הילד שנשאר בחיים בכל השיעורים פרט לרכיבה על מטאטא.

מפני שדבר כזה היה רע.

לא. זו **מערכת יחסים**. זה מה שזה. **זו** הסיבה שהם רבים.

הרמיוני שמחה שהיא הספיקה להבין זאת לפני היום, שהיה היום שבו הארי עמד להפסיד בתחרות קריאת הספרים, **שכל בית הספר** ידע עליה, והיא רצתה להתחיל **לרקוד** מרוב אושר טהור וצרוף.

השעה הייתה 14:45 ביום שבת ולהארי פוטר נותר לקרוא עוד חצי מ"תולדות הכישוף" של בתחולדה בגשוט והיא הסתכלה על שעון הכיס שלה מתקתק באטיות מחרידה לעבר השעה 14:47.

וכל חדר המועדון של רייבנקלו צפה בנעשה.

לא היה מדובר רק בתלמידי השנה הראשונה; החדשות התפשטו כמו חלב שנשפך, וחצי מתלמידי רייבנקלו התגודדו בחדר כשהם מצטופפים על ספות ונשענים על ארונות ספרים ויושבים על מסעדי כיסאות. כל ששת המדריכים נכחו במקום, כולל המדריכה הראשית של הוגוורטס. מישהו הטיל לחש מטהר אוויר רק כדי לוודא שיש מספיק חמצן. והמולת השיחות גוועה ללחישות, שנמוגו כעת לדממה מוחלטת.

14:46.

המתח היה בלתי נסבל. אילו היה זה מישהו אחר, **כל אחד אחר**, תבוסתו הייתה ברורה.

אבל זה היה הארי פוטר ולא היה ניתן לשלול את האפשרות שהוא עשוי, במהלך השניות הקרובות, להרים יד ולהקיש באצבעותיו.

הרמיוני נתקפה אימה פתאומית כשהבינה שהארי פוטר עשוי לעשות דבר כזה בדיוק. זה יהיה **כל כך אופייני לו** לסיים לקרוא את החצי השני של הספר **עוד קודם לכן**...

ראייתה של הרמיוני החלה להתערפל. היא ניסתה לנשום וגילתה שהיא פשוט אינה מסוגלת.

נותרו עוד עשר שניות והוא עדיין לא הרים את ידו.

נותרו עוד חמש שניות.

14:47.

הארי פוטר הניח בזהירות סימנייה בתוך הספר, סגר אותו והניח אותו בצד.

"אני רוצה לציין, למען הדורות הבאים," אמר הילד שנשאר בחיים בקול צלול, "שנותר לי רק עוד חצי ספר ושנתקלתי במספר עיכובים בלתי צפויים –"

"הפסדת!" צווחה הרמיוני. **"כן כן! הפסדת בתחרות שלנו!"**

נשיפה קולקטיבית נשמעה כשכולם חזרו לנשום.

הארי פוטר ירה בה מבט של אש רושפת, אבל היא ריחפה בתוך הילה של אושר לבן וטהור ושום דבר לא היה יכול לגעת בה.

"את מבינה איזה שבוע עבר עליי?" אמר הארי פוטר. **"כל ברייה פחותה הייתה מתקשה לקרוא שמונה ספרים של דוקטור סוס!"**

"אתה קבעת את מגבלת הזמן."

מבט האש הרושף של הארי התלהט עוד יותר. **"לא הייתה לי שום דרך הגיונית לדעת שאני אצטרך להציל את כל בית הספר מפרופסור סנייף או שאחטוף מכות בשיעור התגוננות, ואם הייתי אומר לך איך איבדתי את כל הזמן בין חמש אחר הצהריים לארוחת הערב ביום חמישי היית חושבת שהשתגעתי –"**

"אווו, נשמע כאילו מישהו נפל קורבן לכשל התכנון."

תדהמה צרופה ניבטה מפניו של הארי פוטר.

"אה, זה מזכיר לי, סיימתי לקרוא את ערמת הספרים הראשונה שהשאלת לי," אמרה הרמיוני בהבעה התמימה ביותר שהצליחה לגייס. **וחלקם עוד היו ספרים קשים.** היא תהתה כמה זמן לקח לו לסיים לקרוא אותם.

"יום אחד," אמר הילד שנשאר בחיים, **"כשצאצאיו הרחוקים של ההומו סאפיינס יסתכלו לאחור על ההיסטוריה של הגלקסיה ויתוהו איך הכול השתבש כל כך, הם יגיעו למסקנה שהטעות המקורית הייתה שמישהו לימד את הרמיוני גריינג'ר לקרוא."**

"אתה עדיין מפסיד," אמרה הרמיוני. היא הניחה יד על סנטרה ונראתה מהורהרת. **"ומה בדיוק אתה צריך להפסיד, אני תוהה?"**

"מה?"

"הפסדת בהתערבות," הסבירה הרמיוני, **"אז אתה חייב לשלם על זה."**

"אני לא זוכר שהסכמתי לזה!"

"באמת?" שאלה הרמיוני גריינג'ר. היא עטתה הבעה מהורהרת. ואז, כאילו הרעיון הכה בה באותו רגע, "בוא נצביע על זה, אם כך. כל מי ששייך לרייבנקלו וחושב שהארי צריך לשלם, שירים את ידו!"

"מה?" צווח הארי פוטר שוב.

הוא הסתובב וראה שהוא מוקף בים של ידיים מורמות.

ואילו היה הארי פוטר מתבונן **ביתר תשומת לב**, הוא היה מבחין בכך שרבים מהצופים היו בעצם צופות ושכמעט כל הבנות בחדר הרימו את ידן.

"תעצרו!" ילל הארי פוטר. "אתם לא יודעים מה היא עומדת לבקש! אתם לא **קולטים** מה היא עושה? היא גורמת לכם להתחייב מראש עכשיו ואז לחץ העקביות יאלץ אתכם להסכים עם כל מה שהיא תגיד אחר כך!"

"אל תדאג," אמרה המדריכה פנלופה קלירווטר. "אם היא תבקש משהו בלתי סביר, נוכל פשוט לשנות את דעתנו. נכון?"

הנהונים נלהבים התקבלו מצד כל הבנות שאותן שיתפה פנלופה קלירווטר בתוכניתה של הרמיוני.

דמות חרישית חמקה בדממה דרך היכליהם הצוננים של מרתפי הוגוורטס. היא הייתה אמורה להגיע לחדר מסוים בשעה שש בערב כדי לפגוש מישהו מסוים, ומוטב היה להקדים, במידת האפשר, כדי להפגין כבוד.

אבל כשהידידת הסתובבה והדלת נפתחה לתוך הכיתה האפלה, השקטה והריקה, כבר המתינה שם צללית, אשר עמדה בין שורות השולחנות הישנים והמאובקים. צללית שאחזה מקלון ירוק זוהר אשר הטיל אור חיוור שבקושי האיר את מי שהחזיק אותו, לא כל שכן את החדר המקיף אותו.

אור המסדרון גווע כשהדלת נסגרה בטריקה מאחוריו, ועיניו של דראקו החלו בתהליך ההסתגלות לאור העמום.

הצללית הסתובבה באטיות כדי להתבונן בו וחשפה פנים אפלוליות אשר האור הירוק המסתורי האיר רק חלקית.

דראקו כבר אהב את הפגישה הזאת. אם נוסף לאור הירוק הצונן היו שניהם גבוהים יותר ועטויים בברדסים ובמסכות ובמקום להיות בתוך כיתה הם היו בבית קברות, זה היה בדיוק כמו ההתחלה של חצי מהסיפורים שחבריו של אביו סיפרו לו על אוכלי המוות.

"אני רוצה שתדע, דראקו מאלפוי," אמרה הצללית ברוגע מצמית, "שאינני מאשים אותך בתבוסה שנחלתי לאחרונה."

דראקו פתח את פיו במחאה אוטומטית. לא הייתה אף סיבה אפשרית שבגללה היה **צריך** להאשים אותו –

"היא נבעה, יותר מכול, מטיפשותי שלי," המשיכה הדמות האפלולית. "היו דברים רבים שיכולתי לעשות אחרת, בכל שלב. לא ביקשת ממני לעשות **בדיוק** את מה שעשיתי. רק ביקשת עזרה. אני זה שבחר, שלא בחוכמה, את הדרך המסוימת הזאת. אבל העובדה היא שהפסדתי בתחרות בחצי ספר. פעולותיו של אידיוט המחמד שלך והטובה שביקשת וכן, הטיפשות שלי לגבי אופן ביצועה, גרמו לי **לאבד זמן**. יותר זמן ממה שאתה יודע. זמן שהתברר, בסופו של דבר, כמכריע. העובדה היא, דראקו מאלפוי, שאילולא ביקשת את הטובה הזאת, הייתי מנצח... במקום... **להפסיד**."

דראקו כבר שמע על ההפסד של הארי ועל התשלום שגריינג'ר דרשה ממנו. החדשות התפשטו מהר כל כך עד שינשופים לא היו עומדים בקצב.

"אני מבין," אמר דראקו. "אני מצטער." לא היה שום דבר אחר שהוא היה יכול לומר אם רצה שהארי פוטר יהיה חבר שלו.

"אני לא מבקש הבנה או צער," אמרה הצללית האפלה, עדיין באותו רוגע מצמית. "אבל העברתי עכשיו שתיים שלמות בחברתה של הרמיוני גריינג'ר, לבוש בבגדים שסופקו לי, בביקור במקומות מרתקים בהוגוורטס כגון מפל מבעבע זעיר של מה שבעיניי נראה כמו נזלת, מלווה בעוד כמה בנות שהתעקשו לעסוק בדברים מועילים כמו לפזר בדרכנו עלי כותרת שנוצרו בשינוי צורה. הייתי בדייט, היוורש לבית מאלפוי. הדייט הראשון שלי. **וכשאדרוש ממך להחזיר לי טובה על כך, אתה תעשה זאת**."

דראקו הנהן בכובד ראש. לפני שהגיע הוא השכיל לנקוט באמצעי זהירות וגילה כל פרט אפשרי על הדייט של הארי, כדי שיוכל לסיים לצחוק צחוק היסטרי לפני השעה שבה קבעו להיפגש ולא ינהג בחוסר טאקט בכך שיצחקק ללא הפסק עד כדי אובדן הכרה.

"אתה חושב," אמר דראקו, "שמשהו מצער צריך לקרות לגריינג'רית – ?"

"תפיץ בסלית'רין את השמועה שהגריינג'רית היא שלי ושכל מי שיתעסק בעניינים שלי ימצא את שאריותיו מפוזרות על פני שטח גדול מספיק כדי שידברו בו תריסר שפות שונות. ומכיוון שאני לא בגריפינדור ואני משתמש **בעורמה** ולא במתקפות חזיתיות מידיות, שלא ייבהלו אם יראו אותי מחייך אליה."

"או אם יראו אותך בדייט שני?" שאל דראקו, כשהוא מרשה רק לנימה קלה ביותר של ספקנות לחדור לקולו.

"**לא יהיה דייט שני**," אמרה הצללית המוארת בירוק בקול כה אימתני עד שנשמע לא סתם כמו אוכל מוות, אלא כמו אמיקוס קארו בפעם ההיא, ממש לפני שאבא שלו אמר לו להפסיק עם זה ושהוא לא אדון האופל.

אבל הקול בכל זאת היה קול גבוה של ילד, וכשמוסיפים לכך את המילים **עצמן**... זה פשוט לא עבד. אם הארי פוטר באמת יהפוך לאדון האופל הבא ביום מן הימים, דראקו ישתמש בהגיגתו כדי לאחסן עותק של הזיכרון הזה במקום בטוח והארי פוטר לעולם לא יעז לבגוד בו.

"אבל הבה נדבר על עניינים שמחים יותר," אמרה הדמות הצללים הירוקים. "הבה נדבר על ידע ועל כוח. דראקו מאלפוי, הבה נדבר על מדע."

"כן," אמר דראקו. "הבה נדבר."

דראקו תהה איזה חלק מהפנים שלו גלוי לעין ואיזה חלק מוצלל באור הירוק המסתורי.

ואף על פי שדראקו שמר על פנים רציניות, הוא חייך בלבו.

הוא סוף-סוף עמד לנהל שיחה של גדולים.

"אני מציע לך כוח," אמרה הדמות האפלולית, "ואספר לך על הכוח הזה ועל מחירו. הכוח מגיע מהכרת מבנה המציאות ועל ידי כך השגת שליטה עליה. על אשר מבינים אפשר גם לצוות, ויש בכך די כוח כדי להלך על הירח. מחירו של כוח זה הוא שעליך ללמוד לשאול את הטבע שאלות, ומה שקשה הרבה יותר, ללמוד לקבל את תשובותיו. אתה תערוך ניסויים, תבצע בדיקות ותצפה בתוצאות. ואתה תהיה חייב לקבל את משמעותן של התוצאות האלו כשהן יאמרו לך שאתה טועה. אתה תהיה חייב **ללמוד להפסיד** – לא לי, אלא לטבע. כשתמצא את עצמך מתווכח עם המציאות, תהיה חייב לתת למציאות לנצח. אתה תגלה שהתהליך הזה מכאיב, דראקו מאלפוי, ואני לא יודע אם אתה חזק מספיק מבחינה זו. עכשיו, כשאתה יודע את המחיר, האם אתה עדיין רוצה ללמוד את הכוח האנושי?"

דראקו נשם נשימה עמוקה. הוא כבר חשב על כך. והוא לא ממש ראה איך הוא יכול לענות אחרת. הוא קיבל הנחייה לנצל כל הזדמנות אפשרית להתיידד עם הארי פוטר. ומדובר רק ב**לימוד**. הוא לא מבטיח **לעשות** שום דבר. הוא תמיד יכול להפסיק את השיעורים...

בהחלט היו במצב הזה כמה דברים שגרמו לו להיראות כמו מלכודת, אבל דראקו באמת לא ראה כיצד משהו יכול להשתבש.

נוסף לכך, דראקו אכן די רצה לשלוט בעולם.

"כן," אמר דראקו.

"מצוין," אמרה הדמות האפלולית. "היה לי שבוע קצת **עמוס** וייקח לי זמן לתכנן את מערכת השעות שלך"

"גם לי יש דברים רבים שאני צריך לעשות כדי לבסס את מעמדי בסלית'רין," אמר דראקו, "שלא לדבר על שיעורי בית. אולי פשוט כדאי שנתחיל באוקטובר?"

"נשמע רעיון חכם," אמרה הדמות האפלולית, "אבל מה שהתכוונתי לומר הוא שכדי לתכנן את המערכת שלך, אני צריך לדעת מה אלמד אותך. חשבתי על שלושה דברים. האפשרות הראשונה היא שאלמד אותך על התודעה ועל מוח האדם. האפשרות השנייה היא שאלמד אותך על היקום הפיזי, אותן האמנויות שמתוות את הדרך לירח. לימוד כזה יכלול מספרים רבים, אבל בעיני אנשים מסוימים המספרים האלו יפים יותר מכל דבר אחר שיש למדע ללמד. אתה אוהב מספרים, דראקו?"

דראקו הניד בראשו לשלילה.

"אז נוותר על הרעיון. אתה תלמד מתמטיקה בשלב מסוים, אבל נראה לי שלא כבר בהתחלה. האפשרות השלישית היא שאלמד אותך גנטיקה ואבולוציה ותורשה, מה שאתה היית קורא לו דם –"

"את זה," אמר דראקו.

הדמות הנהנה. "חשבתי שאולי תאמר זאת. אבל אני חושב שזאת תהיה הדרך הכי כואבת בשבילך, דראקו. מה אם משפחתך וחברייך, שתומכים בטוהר הדם, אומרים דבר אחד ואתה תגלה שתוצאות הניסוי אומרות דבר אחר?"

"אז אני אברר איך לגרום לניסוי להוציא את התשובה הנכונה!"

שתיקה השתררה בשעה שהדמות האפלולית עמדה זמן מה בפה פעור.

"אמממ..." אמרה הדמות האפלולית. "זה לא ממש עובד ככה. זה מה שניסיתי להזהיר אותך מפניו, דראקו. אתה לא יכול לעשות שהתשובה תצא כמו שאתה רוצה."

"אתה תמיד יכול לעשות שהתשובה תצא כמו שאתה רוצה," אמר דראקו. זה היה בערך הדבר הראשון שהמורים שלו לימדו אותו. "צריך רק למצוא את הטעונונים הנכונים."

"לא," אמרה הדמות האפלולית, קולה עולה בתסכול, "לא, לא, לא! אז אתה מקבל את התשובה הלא נכונה ואתה לא יכול להגיע ככה לירח! הטבע הוא לא בן אדם. אתה לא יכול להשתמש בדרכי עורמה כדי לגרום לו להאמין במשהו אחר. אם תנסה לומר לירח שהוא בעצם עשוי מגבינה, אתה יכול לטעון ולטעון, אבל זה לא ישנה את הירח! מה שאתה מדבר עליו נקרא **רציונליזציה**. זה כמו לקחת דף, ללכת ישר לשורה התחתונה ולכתוב **'זלכן'** הירח עשוי מגבינה' ואז לחזור לתחילת הדף ולכתוב כל מיני טיעונים מתוחכמים. אבל או שהירח עשוי מגבינה או שלא. ברגע שכתבת את השורה התחתונה, היא כבר הייתה נכונה או שגויה. אמיתותה של המסקנה שאתה מסיק מתקבעת ברגע שאתה כותב את השורה התחתונה. אם אתה מנסה לבחור בין שתי תיבות יקרות ואתה אוהב את זאת שנוצצת, זה לא משנה כמה טיעונים מתוחכמים תכתוב בעד קנייתה כי הכלל **האמיתי** שהשתמשת בו כדי להחליט בעד איזו תיבה לטעון היה 'לבחור את הנוצצת', ובהתאם לכמה הכלל הזה מבטיח בחירת תיבה טובה, זה סוג התיבה שתקבל. **אי אפשר** להשתמש ברציונליות כדי לטעון בעד צד ידוע מראש. אפשר להשתמש בה רק כדי להחליט בעד איזה צד לטעון. המדע לא נועד כדי לשכנע שאלה שתומכים בטוהר הדם צודקים – זו **פוליטיקה!** כוחו של המדע נובע מגילוי הדרך שבה הטבע עובד באמת, דרך שאינה יכולה להשתנות בגלל טיעונים! מה שהמדע כן יכול לעשות הוא לגלות לנו איך הדם באמת עובד, איך קוסמים באמת יורשים את הכוחות שלהם מהוריהם והאם בני מוגלגים הם באמת חלשים יותר או חזקים יותר –"

"חזקים יותר!" אמר דראקו. לאורך כל הזמן הזה הוא ניסה לעקוב אחר הדברים, מבט מבולבל על פניו. הוא הבין איך זה אולי יכול להיות הגיוני, אבל זה בהחלט לא נשמע כמו שום דבר אחר שהוא שמע עליו אי פעם. ואז אמר הארי משהו שדראקו פשוט לא היה מסוגל לתת לו לעבור בשתיקה. "אתה חושב שבוצדמים חזקים יותר?"

"אני לא חושב שום דבר", אמרה הדמות האפלולית. "אני לא יודע שום דבר. אני לא מאמין בשום דבר. השורה התחתונה שלי עוד לא נכתבה. אני אמצא דרך לבחון את כוח הקסם של בני מוגלגים ואת כוח הקסם של טהורי דם. אם מהבדיקות שלי יעלה שבני מוגלגים הם חלשים יותר, אני מאמין שהם חלשים יותר. אם מהבדיקות שלי יעלה שבני מוגלגים הם חזקים יותר, אני מאמין שהם חזקים יותר. ובזכות ידיעת האמת הזאת ואמיתות נוספות אזכה במידת מה של כוח –"

"ואתה מצפה ממני להאמין למה שתאמר?" שאל דראקו בכעס.

"אני מצפה ממך לערוך את הבדיקות **בעצמך**", אמרה הדמות האפלולית בשקט. "האם אתה חושש ממה **שאתה** תגלה?"

דראקו בהה זמן מה בדמות האפלולית, עיניו מצומצמות. "יופי של מלכודת, הארי", הוא אמר. "אני צריך לזכור אותה. היא חדשה."

הדמות האפלולית הנידה בראשה. "זו לא מלכודת, דראקו. תזכור – אני **לא יודע** מה נגלה. אבל אתה לא יכול להבין את היקום אם אתה מתווכח איתו או אומר לו לחזור עם תשובה אחרת בפעם הבאה. כשאתה עוטה את גלימות המדען, עליך לשכוח את כל הפוליטיקה והטיעונים והפלגים והצדדים, להתעלם מדעותיך הקדומות ולייחל לשמוע אך ורק את תשובתו של הטבע." הדמות האפלולית השתתקה. "מרבית האנשים אינם מסוגלים לעשות זאת, וזוהי הסיבה שזה קשה. אתה בטוח שאתה לא מעדיף פשוט ללמוד על המוח?"

"ואם אומר לך שאני מעדיף ללמוד על המוח", אמר דראקו, קולו קשוח עכשיו, "אתה תספר לכולם שפחדתי ממה שאגלה."

"לא", אמרה הדמות האפלולית. "אני לא אעשה דבר כזה."

"אבל אולי תעשה את אותן בדיקות בעצמך ואם תגיע לתשובה הלא נכונה, אני לא אהיה שם כדי לומר משהו לפני שתראה את זה למישהו אחר." קולו של דראקו עדיין היה קשוח.

"אני עדיין אשאל אותך קודם, דראקו", אמרה הדמות האפלולית בשקט.

דראקו השתתק. הוא לא ציפה לזה. הוא חשב שהוא זיהה את המלכודת אבל... "באמת?"

"כמובן. איך **אני** אדע את מי לסחוט או מה נוכל לבקש ממנו? דראקו, אומר זאת שוב: זו לא מלכודת שהטמנתי עבורך. לפחות לא אישית. אם הדעות הפוליטיות שלך היו שונות, הייתי שואל מה אם הבדיקות יראו שטהורי דם הם חזקים יותר."

"באמת."

"כן! זה המחיר שכל אחד חייב לשלם כדי להפוך למדען!"

דראקו הרים יד. הוא היה צריך זמן לחשוב.

הדמות המוארת באור ירוק קלוש המתינה.

אבל לא לקח לו זמן רב לחשוב על זה. אם מתעלמים מכל החלקים המבלבלים... אז הארי פוטר מתכנן להתעסק עם משהו שיכול לגרום לפיצוץ פוליטי עצום, וזה יהיה מטורף פשוט להפנות לזה את הגב ולתת לו לעשות זאת לבד. "נלמד על הדם," אמר דראקו.

"**מצוין**," אמרה הדמות וחייכה. "ברכותיי על המוכנות שלך לשאול את השאלה."

"תודה," אמר דראקו, שלא הצליח למנוע מהאירוניה לחדור לקולו.

"מה חשבת? שלהגיע לירח זה **קל**? תשמח שזה דורש ממך רק לשנות את דעתך לפעמים ולא להקריב קורבן אדם!"

"קורבן אדם היה **הרבה יותר קל**!"

שתיקה קצרה השתררה ואז הדמות הנהנה. "יש משהו בדברייך."

"תראה, הארי," אמר דראקו, בלי הרבה תקווה, "חשבתי שהרעיון הוא לקחת את כל הדברים שמוגלגים יודעים, לשלב אותם עם הדברים שקוסמים יודעים ולהפוך לאדוני שני העולמות. לא יהיה הרבה יותר קל ללמוד את הדברים שהמוגלגים **כבר** גילו, כמו כל הקטע עם הירח, ולהשתמש בכוח **הזה** –"

"**לא**," אמרה הדמות במנוד ראש חד, אשר הרקיד את הצללים הירוקים על אפו ועל עיניו. קולו הרצין מאוד. "אם אינך מסוגל ללמוד את האמנות המדעית של קבלת המציאות, **אסור** לי ללמד אותך מה אמנות זו אפשרה לגלות. זה יהיה כאילו קוסם רב-עוצמה יספר לך על שערים שאסור לפתוח ועל חותמים שאסור לשבור לפני שהוכחת את התבונה והמשמעת שלך בכך ששרדת סכנות פחותות."

צמרמורת חלפה בגבו של דראקו והוא רעד כנגד רצונו. הוא ידע שהיה ניתן לראות זאת גם באור העמום. "טוב," אמר דראקו. "אני מבין." אבא שלו אמר לו זאת פעמים רבות. כשקוסם חזק ממך אומר לך שאתה עוד לא מוכן לדעת משהו, אל תמשיך לחקור אם ברצונך לחיות.

הדמות הרכינה את ראשה. "אכן. אבל יש דבר נוסף שעליך להבין. המדענים הראשונים, בהיותם מוגלגים, לא הכירו את המסורות שלכם. בהתחלה הם פשוט לא הבינו את הרעיון של ידע מסוכן וחשבו שצריך לדבר בחופשיות על כל מה שכבר ידוע. כשהמחקרים שלהם נעשו מסוכנים, הם סיפרו לפוליטיקאים שלהם על דברים שמוטב היה לו נשארו סודיים – אל תעשה פרצוף כזה, דראקו, זו לא הייתה סתם טיפשות. הם הרי היו חייבים להיות חכמים מספיק כדי לגלות את הסוד מלכתחילה. אבל הם היו מוגלגים וזאת הייתה הפעם הראשונה שהם גילו משהו **ממש** מסוכן ולא הייתה להם **מראש** מסורת של סודיות. הם היו בעיצומה של מלחמה, והמדענים בצד אחד חששו שאם הם **לא** יגידו כלום, המדענים של מדינת **האויב** יספרו לפוליטיקאים **שלהם קודם...**" הקול דעך באופן רב-משמעות. "הם לא השמידו את העולם. אבל הם התקרבו לכך. **ואנחנו** לא נחזור על הטעות הזאת."

"נכון מאוד," אמר דראקו, קולו נחוש עכשיו. "**אנחנו** לא נחזור עליה. אנחנו קוסמים ולימוד מדע לא הופך אותנו למוגלגים."

"ממש כך," אמרה הצללית המוארת בירוק. "אנחנו נקים מדע **משלנו**, מדע קסום, ולמדע הזה יהיו מסורות חכמות יותר כבר מההתחלה." הקול התקשח. "הידע שאחלוק עמך יילמד ביחד עם הדיסציפלינות של

קבלת האמת. רמת אותו הידע תהיה כרוכה בהתקדמותך בלימוד הדיסציפלינות האלה ואתה לא תחלוק אותו עם אף אחד שלא הוכשר בהן. האם אתה מסכים לכך?"

"כן," אמר דראקו. מה הוא היה אמור לעשות? לסרב?

"יפה. ואת הדברים שתגלה בעצמך תשמור לעצמך, אלא אם כן תחשוב שמדענים אחרים מוכנים לדעת אותם. את הדברים שכן נחלוק זה עם זה לא נגלה לשאר העולם אלא אם כן נסכים שאין זה מסוכן שהם ייוודעו ברבים. ולא משנה מה העמדות או הנאמנויות שלנו, **כולנו** נעניש **כל אחד** מאיתנו שיחלוק קסמים מסוכנים או יחשוף כלי נשק מסוכנים, לא משנה איזו מלחמה מתחוללת. מיום זה ואילך, אלו יהיו המסורת והחוק של המדע הקסום. האם יש בינינו הסכמה?"

"כן," אמר דראקו. למען האמת, זה אכן החל להישמע די מעניין. אוכלי המוות ניסו לעלות לשלטון על ידי כך שהיו מפחידים יותר מכל אחד אחר, והם לא באמת ניצחו עד כה. אולי הגיע הזמן לנסות לשלוט באמצעות סודות. "והקבוצה שלנו תישאר סודית כמה זמן שרק אפשר, וכל החברים בה יהיו חייבים להסכים לחוקים שלנו."

"כמובן. בהחלט."

השתררה שתיקה קצרה מאוד.

"נצטרך גלימות טובות יותר," אמרה הדמות האפלולית, "עם ברדסים וכדומה –"

"**בדיוק** חשבתי על זה," אמר דראקו. "אבל אנחנו לא צריכים גלימות חדשות לגמרי, רק שכמיות עם ברדסים כדי ללבוש מעל. יש לי ידידה בסלית'רין שיכולה למדוד אותך –"

"אבל אל תגיד לה בשביל מה זה –"

"אני לא **טיפש!**"

"ובלי מסכות בינתיים, לא כל עוד מדובר רק בשנינו –" אמרה הדמות האפלולית.

"נכון! אבל אחר כך אנחנו צריכים איזה סימן מיוחד שיהיה לכל עושי דברינו, *סימן המדע*, כמו נחש שאוכל את הירח על יד ימין –"

"קוראים לזה דוקטורט, ואתה לא חושב שיהיה קל מדי לזהות את האנשים שלנו ככה?"

"הא?"

"כאילו, מה אם מישהו יגיד 'טוב, עכשיו כולם להראות בבקשה את יד ימין' והאיש שלנו יהיה כזה 'אופס, עושה רושם שאני מרגל' –?"

"**תשכח שאמרתי משהו**," אמר דראקו, זיעה פורצת לפתע מכל נקבוביות גופו. הוא היה זקוק להסחת דעת ומהר – "ואיך נקרא לעצמנו? אוכלי המדע?"

"לא, אמרה הדמות האפלולית לאטה. "זה לא נשמע מתאים..."

דראקו העביר את ידו על מצחו ומחה אגלי זיעה בשרוול גלימתו. מה אדון האופל **חשב לעצמו?** אבא שלו אמר שאדון האופל היה **חכם!**

"אני יודע!" אמרה הדמות האפלולית לפתע. "אתה לא תבין את זה, אבל סמוך עליי, זה מתאים."

בשלב זה דראקו היה מוכן להסכים אפילו ל'מנשנשים' של מאלפוי' רק כדי להחליף נושא. "על מה חשבת?"

ובין השולחנות המאובקים בכיתה הריקה במרתפי הוגוורטס עמדה צלילתו האפלולית של הארי פוטר, מוארת בירוק, פרשה את ידיה בדרמטיות ואמרה, "היום הזה יציין את לידתו של... **הקשר הבייסיאני**."

דמות שקטה דשדשה בלאות במסדרונות הוגוורטס לעבר בית רייבנקלו.

הארי המשיך לארוחת הערב ישירות אחרי הפגישה עם דראקו ובילה שם פרק זמן שהספיק רק כדי לדחוף לפיו כמה נגיסות חטופות לפני שהלך לישון.

השעה עוד לא הייתה שבע בערב, אבל שעת השינה של הארי חלפה כבר מזמן. בערב **הקודם** הוא הבין שלא יוכל להשתמש במחולל הזמן בשבת עד אחרי שתסתיים תחרות קריאת הספרים, אבל עדיין היה באפשרותו להשתמש במחולל הזמן **בשישי** בערב ולהרוויח זמן כך. ולכן הארי החזיק את עצמו עד תשע בערב ביום שישי, השעה שבה נפתחה קליפת המגן של מחולל הזמן, והשתמש בארבע השעות שנותרו במחולל הזמן כדי לחזור לשעה חמש אחר הצהריים ולצנוח למיטה. הוא התעורר בסביבות שתיים לפנות בוקר בשבת, כמתוכנן, וקרא ברציפות במשך שתיים-עשרה השעות הבאות... וזה עדיין לא הספיק. ועכשיו הארי ילך לישון מוקדם למדי בימים הקרובים, עד שמחזור השינה שלו יסגור את הפער.

הדיוקן שעל הדלת שאל את הארי חידה מטופשת כלשהי שנועדה לילדים בני אחת-עשרה, שעליה הוא ענה מבלי שהמילים יעברו בחלק המודע של מוחו, ואז הארי דידה במעלה המדרגות אל חדרו, החליף לפיג'מה וצנח למיטה.

וגילה שהכרית שלו גבשושית למדי.

הארי נאנח. הוא התיישב בחוסר רצון, הסתובב במיטתו והרים את הכרית.

לעיניו נגלו פתק, שני מטבעות זהב וספר בשם "**הלסת הכרה: האמנות הנעלמה**".

הארי הרים את הפתק וקרא:

וואו, באמת יש לך כישרון נדיר למציאת צרות, מרשים עוד יותר מזה של אביך.

רכשת לעצמך אויב חזק. סנייפ זוכה לנאמנותם, הערצתם ויראתם של כל אנשי סלית'רין. אינך יכול לבטוח עכשיו באף אחד מבית זה, לא משנה אם יפנה אליך בחזות ידידותית או מאיימת.

מרגע זה ואילך, אל תסתכל לסנייפ בעיניים. הוא מבאר הכרה ואם תסתכל לו בעיניים הוא יוכל לקרוא את מחשבותיך. אני מצרף בזאת ספר שיעזור לך ללמוד להתגונן, אם כי לא תוכל להתקדם הרבה ללא הדרכה. עם זאת, יש לקוות שתוכל לפחות לזהות חדירה לתודעתך.

כדי שתוכל למצוא זמן נוסף ללימודי הלסת הכרה, אני מצרף בזאת שתי אוניות, כמחירם של דפי התשובות והחיבורים לשיעור תולדות הקסם של השנה הראשונה (פרופסור בינס נותן את אותם המבחנים והמטלות כל שנה מאז מותו). חבריך החדשים, התאומים לבית וויזלי, יוכלו למכור לך עותק, ומיותר לציין שאסור שהוא יתגלה ברשותך.

על פרופסור קווירל איני יודע רבות. הוא סלית'רין ומורה להתגוננות, ואלו שתי נקודות לרעתו. שקול בזהירות כל עצה שייתן לך ואל תאמר לו שום דבר שאינך רוצה שייודע ברבים.

דמבלדור רק מעמיד פני משוגע. הוא נבון ביותר, ואם תמשיך להיכנס לארונות ולהיעלם, הוא בוודאי יסיק כי גלימת ההיעלמות נמצאת ברשותך, אם זה לא קרה כבר. התחמק ממנו ככל האפשר, החבא את גלימת ההיעלמות במקום בטוח (לא בנרתיק שלך) בכל זמן שבו אינך יכול להתחמק ממנו ושקול היטב את צעדיך בנוכחותו.

אנא היזהר יותר בעתיד, הארי פוטר.

– סנטה קלאוס

הארי בהה בפתק.

הדברים הכתובים בו באמת נשמעו כמו עצות טובות. הארי לא היה מעתיק בשיעורי תולדות הקסם, כמובן, גם אם היו ממנים קוף מת למשרת המורה. אבל ביאור ההכרה של סוורוס... מחבר הפתק הזה ידע הרבה דברים חשובים וסודיים והיה מוכן לחלוק אותם עם הארי. הפתק עדיין הזהיר אותו שדמבלדור ינסה לגנוב את הגלימה, אבל בשלב זה להארי לא היה מושג אם זה סימן רע – באותה מידה זאת הייתה יכולה להיות טעות מובנת.

נראה שהוגוורטס רוחשת מזימות. אולי אם הארי **ישווה את הגרסאות** של דמבלדור ושל מחבר הפתק, הוא יוכל לשרטט תמונה **משולבת** שתהיה מדויקת? כלומר, אם **שניהם** יסכימו על משהו, אז...

...שיהיה...

הארי דחף הכול לנרתיק שלו, הדליק את המשקט, התכסה עד מעל הראש ומת.

היה זה בוקר יום ראשון והארי אכל פנקייקים באולם הגדול, בנגיסות מהירות וחדות, תוך כדי העפת מבטים לחוצים בשעון שלו מדי כמה שניות.

השעה הייתה 8:02 בבוקר, ובעוד שעתיים ודקה ימלאו **בדיוק שבוע** לרגע שבו פגש את משפחת וויזלי וחצה אל רציף תשע ושלושה רבעים.

ועלתה בו המחשבה... הארי לא ידע אם זו דרך תקפה לחשוב על היקום. הוא כבר לא ידע שום דבר. אבל
נראה לו אפשרי...

ש...

לא מספיק דברים מעניינים קרו לו בשבוע האחרון.

הארי התכוון ללכת היישר לחדרו אחרי ארוחת הבוקר, להתחבא בקומה התחתונה של התיבה שלו ולא לדבר עם אף אחד עד 10:03.

ואז ראה הארי את התאומים לבית וויזלי מתקדמים לעברו. אחד מהם החזיק משהו מוסתר מאחורי גבו.

הוא צריך לצרוח ולברוח.

הוא צריך לצרוח ולברוח.

מה שזה לא יהיה... יכול מאוד להיות שזה...

... אקורד הסיום...

הוא באמת צריך פשוט לצרוח ולברוח.

הארי המשיך לבתר את הפנקייקים שלו בסכין ומזלג בתחושה מיואשת שהיקום ישיג אותו **בכל מקרה**. הוא לא הצליח לאזור מספיק כוח. זאת הייתה האמת העצובה. הארי ידע כעת איך מרגישים אנשים שעייפו מלרוץ, עייפו מלברוח מגורלם, והם פשוט צונחים ארצה ונותנים לשדים האימתניים מרובי הזרועות והניבים שנולדו מתוך התהום האפלה מכול לגרור אותם אלי גורל בל יתואר.

התאומים לבית וויזלי התקרבו.

והתקרבו.

הארי אכל עוד חתיכת פנקייק.

התאומים לבית וויזלי הגיעו אליו, חיוך עליז נסוך על פניהם.

"שלום, פרד," אמר הארי בקול חסר הבעה. אחד מהתאומים הנהן. "שלום, ג'ורג'." התאום האחר הנהן.

"אתה נשמע עייף," אמר ג'ורג'.

"תתעודד," אמר פרד.

"תראה מה **אנחנו** הבאנו לך!"

ומאחורי גבו של פרד שלף ג'ורג' –

עוגה עם שנים-עשר נרות דולקים.

שתיקה השתררה בעוד שולחן רייבנקלו מביט בהם.

"זה לא הגיוני," אמר מישהו. "הארי פוטר נולד בשלושים ואחד ביולי –"

"הוא מגיע," אמר קול חזק וחלול, שפילח את השיחות באולם כמו חרב עשויה קרח. **"זה שיקרע לגזרים את כ –"**

דמבלדור זינק מכיסאו, רץ על שולחן המורים ואחז באישה שהגתה את המילים הנוראות הללו. פוקס הופיע לצדו בן רגע והשלושה נעלמו בפרץ אש.

דממה המומה השתררה...

... ואחריה הסתובבו ראשים לעברו של הארי פוטר.

"אני לא אחראי לזה," אמר הארי בקול עייף.

"זו הייתה נבואה!" לחש מישהו בשולחן. "ואני מוכן להתערב שהיא **עליך!**"

הארי נאנח.

הוא קם, הרים את קולו כדי להתגבר על המולת השיחות הנפתחות ואמר, **"היא לא עליי! זה ברור לגמרי! אני לא מגיע לכאן, אני כבר כאן!"**

הארי התיישב בחזרה.

האנשים שהביטו בו הסתובבו בחזרה.

מישהו אחר בשולחן אמר, "אז על מי היא כן?"

ואז נחתה על הארי ההבנה העגומה מי **לא** נמצא בהוגוורטס כבר עכשיו.

אפשר היה לקרוא לזה ניחוש פרוץ, אבל להארי הייתה תחושה שאדון האופל האל-מת עומד להופיע בזמן הקרוב.

השיחות סביבו נמשכו.

"שלא לדבר על לקרוע את מה?"

"היה נדמה לי ששמעתי את טרלוני מתחילה להגיד משהו עם 'ק' או 'כ' לפני שהמנהל תפס אותה."

"כמו... כשף? כוכבים?"

"אם מישהו יקרע לגזרים את הכוכבים, אנחנו **באמת** נהיה בצרות!"

זה נשמע להארי די בלתי סביר, אלא אם כן יש בעולם יצורים מפחידים ששמעו את הרעיונות של דייוויד קריסוול על כריית כוכבים.

"אז מה," אמר הארי בקול מעט עייף, "זה קורה כל יום ראשון בארוחת בוקר?"

"לא," אמר מישהו, אולי תלמיד השנה השביעית, בהבעה קודרנית וזועפת. "ממש לא."

הארי משך בכתפיו. "שיהיה. מישהו רוצה עוגת יום הולדת?"

"אבל זה לא יום ההולדת שלך!" אמר אותו תלמיד שהביע התנגדות בפעם הקודמת.

זה היה האות לפרד ולג'ורג' להתחיל לצחוק, כמובן.

אפילו הארי הצליח לגייס חיוך לאה.

כשהפרוסה הראשונה הוגשה לו, אמר הארי, "עבר עליי שבוע **ממש ארוך**."

הארי ישב בקומת המרתף של התיבה שלו, דלתה סגורה ונעולה כדי שאיש לא יוכל להיכנס, שמיכה משוכה מעל ראשו, וחיכה שהשבוע ייגמר.

10:01.

10:02.

10:03, אבל רק ליתר ביטחון...

10:04 והשבוע הראשון נגמר.

הארי נאנח אנחת רווחה והסיר את השמיכה מראשו בזהירות.

כעבור כמה רגעים הוא יצא אל האוויר שטוף השמש של חדרו.

זמן קצר לאחר מכן הארי כבר היה בחדר המועדון של רייבנקלו. כמה אנשים הביטו בו, אבל איש לא אמר דבר או ניסה לדבר איתו.

הארי מצא שולחן כתיבה רחב, קירב אליו כורסה והתיישב. הוא שלף מנרתיקו עיפרון ודף.

אבא ואימא של הארי אמרו לו, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, שבעוד שהם מבינים את התלהבותו מכך שהוא עוזב את הבית ומתרחק מההורים, עליו לכתוב להם **מדי שבוע ללא יוצא מן הכלל**, רק כדי שידעו שהוא חי, בריא ולא יושב בכלא.

הארי בהה בנייר הריק. **בואו נראה...**

אחרי שעזב את הוריו בתחנת הרכבת, הוא...

התוודע לילד שגדל אצל דארת' ויידר, התיידד עם שלושת הקונדסאים הכי ידועים לשמצה בהוגוורטס, פגש את הרמיוני ואז הייתה התקרית עם מצנפת המיון... ביום שני ניתנה לו מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלו, הוא קיבל גלימת היעלמות אגדית מנדבן לא ידוע, הציל שבעה תלמידי הפלפאף על ידי כך שהתעמת עם חמישה תלמידים מבוגרים יותר שאחד מהם איים לשבור את אצבעו, הבין שיש לו צד אפל מסתורי, למד להטיל פריג'דו בשיעור לחשים והתחיל את היריבות שלו עם הרמיוני... ביום שלישי הוא למד אסטרונומיה עם פרופסור אורורה סיניסטרה, שהייתה נחמדה, ותולדות הקסם עם רוח רפאים שמוטב היה לו ערכו לו טקס גירוש והחליפו אותו ברשמקול... ביום רביעי הוא הוכרז כתלמיד המסוכן ביותר בכיתה... ביום חמישי... עדיף לא לחשוב אפילו על יום חמישי... ביום שישי התרחשה התקרית בשיעור השיקויים ולאחר מכן הוא סחט את המנהל ולאחר מכן המורה להתגוננות דאג שיתעללו בו בכיתה ולאחר מכן אותו מורה התגלה כאדם הכי מדהים שעדיין מתהלך על פני כדור הארץ... בשבת הוא הפסיד בהתערבות ויצא לדייט הראשון בחייו והתחיל לגאול את דראקו... ואז הבוקר הנבואה העלומה של פרופסור טרלוני, שאולי ציינה שאדון אופל בן אלמוות עומד לתקוף את הוגוורטס.

הארי עשה סדר בראש והחל לכתוב.

אבא ואימא יקרים:

אני ממש נהנה בהוגוורטס. למדתי איך להפר את החוק השני של התרמודינמיקה בשיעור לחשים ופגשתי ילדה בשם הרמיוני גריינג'ר שקוראת מהר יותר ממני.

מוטב שאסתפק בזאת.

בנכם האוהב,

הארי ג'יימס פוטר - אוואנס-ורס.